

at tilføje § 12. Jeg skal selvfølgelig ikke bringe dette Forslag høiere op, end det efter sin Bestaafenhed egner sig til, men skal kun bemærke, at vi derved have sigtet til § 12, 3die Stykke, da de Synsforretninger, som der omhandles, ganske vist ikke ere de, som nævnes i § 4. Det er de Synsforretninger, hvis Afholbelse Politimesteren gjør til Betingelse for, at den Kjedel, der ved et ordentligt Syn efter § 4 er befunden uilfredsstillende, fremtidig maa bruges. — Jeg skal endelig vende mig til Vndringsforslaget uoder Nr. 6, hvortil hører Vndringsforslagene under Nr. 7 og 8. Det er af de tidligere Forhandlinger her i Salen vitterligt, at dette er det eneste Punkt, der er tilbage i Lovforslaget, om hvilket der endnu er nogen Meningsforskjel i Thinget. Det er nemlig Spørgsmaalet om at træffe det Rette med Hensyn til Lovforslagets Regler om Omkostningerne. Det er alt gjort gjældende, at Billighed turde tale for, at Eierne af slige Indretninger, som det Offentlige anser det for nødvendigt at føre Tilsyn med, udrede Omkostningerne ved et saadant Tilsyn, og at disse Udgifter ikke paalægges andre Stattedere ved at paabyrdes Staten. Derimod kan der jo vistnok ogsaa anføres gode Grunde, og navnlig kan det nok siges, at der fremkommer nogen Mighed for de forskellige Egne af Landet, naar man ogsaa vil paabyrde Brugerne af en Kjedel Rejseomkostninger og Diæter til Synsmændene, hvilket i Reglen aldrig vil foresalde i Kjøbenhavn, men ganske vist i ikke ringe Almindelighed vil passere rundt omkring paa Landet. Der er dog endnu nogle Omkostningsregler tilbage, som forekomme os noget tvivlsomme, deriblandt navnlig ogsaa den, at den, der begjærer et Overtsyn, og hvem Sagen gaar imod, skal slippe for at betale Rejseomkostninger og Diæter og kun betale Gehyret; men det Spørgsmaal vil ganske vist saa meget mindre egne sig til at blive fremsat igjen, som man derved vilde komme ind paa Nødvendigheden af at foreslaa en tilsvarende Forandring i Lovforslaget om Dampfartstøier. Men eet Punkt er tilbage, nemlig det, som Vndringsforslaget under Nr. 6 paagjælder, hvor det ganske vist forekommer os ubilligt overfor Statskassen, at den skal udrede Udgifterne. Det er det i sidste Punktum i § 15 ommeldte Tilfælde. Naar Staten, hvad der jo vistnok er fuldstændig fornødt, vil anvende sine Arbejdsinspektører, hvem det allerede efter Fabrikloven paahviler at føre Tilsyn ogsaa med Kjedlerne, til at foretage de i § 15 paabudte Overtsyn, saa er det en væsentlig Smødekomen mod den Private, naar man vil tillade ham at vrage den Tilsynsmand, som Staten anser for heldig, og giver ham Lov til at forlange den anden Synsmand, en efter de øvrige Regler udnævnt Sagkyndig, til Forretningen; men saa ydermere at lade Staten betale, naar den Private vrager Arbejdsinspektøren og forlanger en

anden Sagkyndig af Grunde, der i Reglen ikke ville være synderlig antagelige, kunne vi paa ingen Maade finde rigtigt. Dette gaar derfor Forslaget ud paa at rette. — Naar nu det deraf afhængige Forslag Nr. 7 ganske vist gaar i en anden Retning end Ministerens Vndringsforslag Nr. 11, saa skal jeg i saa Henseende bemærke, at der ikke forekommer os fra Arbejdsinspektørernes Side at kunne gøres stærkt besjædede Krav gjældende paa en særlig Betaling for Overtsyn af Kjedlen, et Overtsyn, som selvfølgelig vil kunne foretages i Forbindelse med de øvrige Forretninger, til hvilke de indfinde sig i Fabrikken, som ikke vil medtage stor Tid for dem og ikke medføre særegne Udgifter for dem, da de saae Rejseudgifterne, Befordringsudgifterne og Diæterne betalte. Saaledes, saasnart man paalægger en Embedsmand eller Bestillingsmand en Forretning, der hører ind under en anden Minister end den, hvorunder Vedkommende nærmest forterer, at give ham særskilt Betaling synes jeg ikke er fuldt besjædet og er ganske vist heller ikke den Fremgangsmaade, man følger under andre Forhold, ligesom der heller ikke tilstaaes nogen af de Embedsmænd eller Kollegier, som faae Forretninger isølge de to Love om Dampkedler og Dampfartstøier, nogen særskilt Betaling. Vi gaa altsaa ud fra, at det ikke er nødvendigt at give Arbejdsinspektørerne Løn for disse Forretninger, og naar man desuden vilde lade Staten betale den Sagkyndige, som den Private forlanger istedet for Arbejdsinspektøren, vilde Misforholdet mellem det Hensyn, der tages til Statskassen og det Hensyn, der tages til den Private, blive særlig fremtrædende. Det har heller ikke kunnet undgaa Opmærksomheden, at det synes noget tvungent at tale om at give Arbejdsinspektørerne et Tillæg til deres faste aarlige Løn, da de jo dog ikke have nogen fast aarlig Løn i den almindelige Betydning, saasom deres Lønning isølge Fabrikloven fastsættes ved de aarlige Finantslove. Skulde Lovgivningsmagten finde det nødvendigt af Hensyn til det større eller mindre Antal Overtsyn, som Arbejdsinspektørerne vilde faae at forerette, at fastsætte Beløbet noget rundeligere, er Udgangen jo tilstede. En fast aarlig Løn have de ikke, men jeg skal indrømme, at det maaste var vanskeligt at finde et andet Udtryk i Nodsaetning til deres Rejseomkostninger og Diæter.

Rettelse.

Sp. 1097, 7de og 6te Rinde f. n.: „alle de øvrige separate Fonds“, læs: „alle Fondens øvrige Aktiver.“